

OLGA VAN DER MEER

De buren van de Brugstraat

Roman

Olga van der Meer

De burenen van de
Brugstraat

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Het kleine straatje zag er gezellig en uitnodigend uit in de nog niet al te warme, maar wel stralend schijnende zon. De hoge bomen wierpen hun schaduwen over de tegels, dikke knoppen van de bloemen uit de voortuintjes waren plotseling opengesprongen en toonden hun kleurenpracht. Marlayne Meertens bezag het met genoegen. Drie weken woonde ze hier nu, maar tot nu toe had ze deze straat alleen gezien onder donkere, grauwe luchten, angstaanjagende wolkenpartijen en met regen. Veel regen. De voortuinen hadden er triest bij gelegen en overal langs de stoepen hadden zich diepe plassen gevormd. Nu restten alleen nog enkele vochtige plekken daarvan, die hopelijk ook snel op zouden drogen. De straat bood meteen een heel andere aanblik. In diverse voortuinen waren mensen aan het tuinieren, op de hoek stonden drie vrouwen druk met elkaar te praten en twee kinderen renden elkaar achterna. Halverwege de straat stond een busje half op de stoep geparkeerd. Een wat oudere man stond erin en gaf dozen door aan twee jonge mannen, die de spullen een huis op de begane grond binnendroegen. Haar nieuwe benedenburen, begreep Marlayne. Zelf bewoonde ze de eerste etage van deze drie verdiepingen tellende portiekwoningen. Het huis onder haar had tot nu toe leeggestaan, al had ze in de avonduren wel vaak geluiden gehoord die erop wezen dat er druk geklust werd.

Ze zette haar fiets op slot voor het portiek, tegen het muurtje dat de portiekingang scheidde van de voortuin.

‘U bent de bovenbuurvrouw?’ Een vrouw van middelbare leef-

tijd, met een gezet postuur, vriendelijke, blauwe ogen en donkere haren waarin opkomend grijs te zien was, doemde plotseling naast het muurtje op.

Marlayne knikte en pakte de uitgestoken hand.

‘Marlayne Meertens. Zeg alsjeblieft gewoon jij en jou tegen me.’

‘Graag. Ik ben Sarah en mijn man heet Jack.’ Ze gebaarde naar de man in het bestelbusje. ‘Ik hoop dat je de laatste tijd niet te veel last hebt ondervonden van het klussen. Het moest allemaal in de avonduren, want ja, overdag werken we. Je zal ons dan ook niet zo vaak zien of horen, al hoop ik dat we een prettige verstandhouding op kunnen bouwen. We zijn toch burens, hè? Beter een goede buur dan een verre vriend, zoals het spreekwoord luidt. Ik zou het fijn vinden als je eens een drankje bij ons komt doen, om goed kennis te maken met elkaar. En zeg het gerust als je last van ons hebt, ik spreek dat soort dingen graag meteen uit. Wij zijn ook niet te verlegen om het aan te geven als er iets is.’

Sarah praatte veel, snel en zonder leestekens, ontdekte Marlayne. Het duizelde haar nu al. Ze kreeg geen kans om ertussen te komen.

‘Hoewel jij me geen druktemaker lijkt,’ ratelde Sarah alweer verder. ‘Terwijl we hier bezig waren hebben we amper geluiden van boven gehoord. Maar ja, stille wateren... Wie weet voor wat voor verrassingen je ons nog zet.’ Ze lachte hard om haar eigen grapje.

‘Mam, Tymo heeft je nodig. Hij wil weten waar je de boekenkasten wilt hebben,’ onderbrak een van de jongere mannen het gesprek. ‘Sorry,’ vervolgde hij tegen Marlayne. ‘We hebben het druk, zoals je ziet.’

‘Dan zal ik jullie niet langer ophouden. Sarah, succes met alles,’ wenste Marlayne, haar kans schoon ziend om zich uit de voeten te maken.

Ze rende bijna de portiektrap op, nog net de geamuseerde blik opvangend van een langslappende buurvrouw die aan het begin

van de straat woonde. De vrouw stak haar hand als begroeting op en automatisch beantwoordde Marlayne dat gebaar, hoewel ze de vrouw niet kende. Ze had haar alleen wel eens zien lopen, samen met een man en met een jong meisje in een rolstoel. Eenmaal boven in haar kleine, knusse woninkje schoot ze in de lach. Dat had zij weer, een buurvrouw die ratelde als een waterval! Hoewel deze Sarah haar erg aardig leek, hoopte ze haar toch niet te vaak tegen te komen. Ze was typisch zo'n vrouw van wie je niet meer af kwam als ze eenmaal een gesprek begon. Ze zat niet echt te wachten op opdringerige burens, daarvoor was ze te graag op zichzelf. Ze had juist net wat rust gevonden na een roerige periode in haar leven. Op haar werk was ze de hele dag door al omringd door andere mensen. Haar leerlingen van de havo waar ze les gaf in Engels, tijdens de pauzes haar collegae en na de schooldag vaak nog ouders. Na zo'n drukke dag vond ze het heerlijk om zich terug te trekken in haar knusse huisje, dat steeds meer als een echt thuis aan begon te voelen. De inrichting was nog niet klaar en er wachtten haar ook nog een paar grotere klussen voor het was zoals ze het voor ogen had, maar ze voelde zich hier toch al op haar plek. Haar eigen, kleine paleisje, waar ze zich kon verschuilen, waar ze tot rust kon komen en waar ze zichzelf weer hoopte te vinden na jarenlang onderdrukt geweest te zijn door een dominante, veeleisende partner. Onwillekeurig gleden haar gedachten terug. Wat zou Charles nu doen? Ze keek naar de klok, die bijna halfvijf aanwees. Dan was hij dus nog op zijn werk, bezig de medewerkers van zijn afdeling te drillen, zoals hij haar vijf jaar lang had gedrild. Kleinerend, onverzettelijk, met een scherp verbaal vermogen waar ze niet tegenop had gekund en met een denigrerende ondertoon in zijn stem. Maar ze wilde niet aan Charles denken, hij was voor goed verleden tijd.

Marlayne rechtte haar schouders en schudde haar hoofd. Aan het werk, spoorde ze zichzelf aan. Ze maakte een beker thee, zette

een zacht achtergrondmuziekje op en installeerde zich met een stapel door de leerlingen van de vierde klas gemaakte proefwerken aan de kleine eettafel voor het raam. Ruimte voor een bureau had ze niet, maar deze eettafel leende zich prima voor het nakijkwerk. Met de geluiden die van buiten kwamen lukte het haar echter niet zich op de proefwerken te concentreren. Stemmen die soms luid opklonken, het schuiven van zware meubelstukken op de bodem van de bus, soms een harde bons en het getoeter van een auto die er niet langs kon rijden. Ze zag dat Jack een verontschuldiging gebaar naar de bestuurder van de auto maakte.

‘Nog een paar spullen, dan zet ik de bus weg,’ riep hij.

De jongen die Marlayne net had gezien kwam snel aanlopen, samen met een andere jonge man. Dat zou die Tymo zijn, veronderstelde ze. Waarschijnlijk ook een zoon van Sarah en Jack. Met vereende krachten tilden ze een dressoir uit de bus. De bestuurder van de wachtende auto, een vrouw van middelbare leeftijd, trommelde ongeduldig met haar vingers op het stuur terwijl de man die naast haar zat onbewogen toekeek. Marlayne voelde de neiging opkomen om naar buiten te lopen om de man aan te sporen even mee te helpen. Waar was simpele hulpvaardigheid toch gebleven? Tegenwoordig leek iedereen wel haast en een heel kort lontje te hebben. En zij leek wel een oude vrouw, sprak ze zichzelf in gedachten bestraffend toe. Met haar zesendertig jaar viel ze toch hopelijk nog lang niet in de categorie van mensen die riepen dat vroeger alles beter was. Dat stadium hoopte ze overigens nooit te bereiken, want ze had een vreselijke hekel aan dergelijke uitspraken. Alsof er vroeger geen ellende en verdriet op de wereld bestond. Met kleine slokjes dronk ze van haar hete thee terwijl ze bleef kijken naar de verrichtingen op de straat beneden haar. De bus was leeg en Jack stapte in om hem te verplaatsen. De auto achter hem trok wild op en ramde hem bijna in de haast de straat uit te rijden. Marlayne liet bijna van schrik haar beker uit

haar handen vallen. Bij de onverhoedse beweging die ze maakte om haar beker te redden, bonsde ze tegen het raam aan. De man die waarschijnlijk Tymo was keek omhoog en heel even ontmoeten hun ogen elkaar. Die van hem waren felblauw, registreerde ze onwillekeurig. Er verscheen een klein glimlachje op zijn gezicht en een hand werd groetend omhooggestoken. Marlayne knikte kort ten antwoord en maakte zich snel uit de voeten, weg van het raam. Ze zouden haar wel onverbeterlijk nieuwsgierig vinden met haar gegluur. Voor de tweede keer dwong ze zichzelf aan het werk te gaan. Ze had niets met haar nieuwe burens te maken en wat haar betrof bleef dat zo.

Eindelijk mooi weer. Het werd wel eens tijd ook. Bij het verlaten van de supermarkt hief Cindy van der Made haar gezicht even omhoog om de warmte van de zon op haar huid te voelen. Wel jammer dat dit heerlijke lenteweer niet een week eerder was ingezet, zodat ze er nog samen met Mariska van had kunnen genieten. Ze hing het linnen tasje met de paar boodschappen om haar schouder voor ze koers zette naar huis. Zwaar was het niet. Eigenlijk had ze helemaal geen boodschappen nodig gehad, ze was alleen naar de supermarkt gegaan om haar lege, stille huis even te ontvluchten. Langzaam was ze langs de schappen gedrenteld en ze had zelfs een praatje gemaakt met een wildvreemde vrouw die een heel verhaal op had gehangen, blij met een beetje aanspraak. Was dit haar leven voortaan? Alleen, ondanks haar huwelijk, en stil. Ze moest oppassen, anders werd zij zelf zo'n vrouw die vreemden aansprak, bij gebrek aan andere mensen om haar heen. Ze was zelf de enige die ervoor kon zorgen dat haar leven een andere wending kreeg, daar was ze zich goed van bewust. Maar hoe? Op dit moment had ze het gevoel dat ze eindeloos rond dwaalde in een grote, lege ruimte, waarvan ze de muren niet eens kon zien, laat staan dat ze er tegenaan kon leunen.

Na een korte wandeling bereikte ze de straat waar ze woonde. Bij het kinderdagverblijf op de hoek was het een drukte van belang in de aan de straatkant gelegen, omheinde buitenspeelplaats. Een groepje kinderen was druk bezig in de zandbak, een jongetje was fanatiek aan het schommelen en twee andere kinderen crosten op driewielertjes over het betegelde gedeelte, alles onder het toezien van twee leidsters. Een van hen, een jonge vrouw met lang, lichtbruin haar en een gulle lach om haar brede mond, riep een vrolijke groet naar Cindy. Ze maakte aanstalten om naar het hek te komen, maar Cindy liep snel door, vrezend dat deze vrouw, die ze ook kende uit de straat, zou vragen waarom ze de rolstoel met daarin Mariska niet bij zich had. Hoe groot haar behoefte aan contact ook was, daar zat ze niet op te wachten. De kans was groot dat ze dan in huilen uit zou barsten, een vernedering die ze zichzelf graag bespaarde.

Het busje stond nog steeds midden op de straat, zag ze. Veel hulp bij hun verhuizing hadden die mensen blijkbaar niet, alleen de twee jonge mannen van wie Cindy zich afvroeg of dat hun zoons waren. Dan werd het krap in dat kleine benedenhuisje. De nieuwe buurvrouw stond te praten met de vrouw die enkele weken geleden in deze straat was komen wonen. Ze keek nogal benauwd, blijkbaar was ze erdoor overvallen. Geamuseerd zag Cindy een opgeluchte trek op haar gezicht komen toen een van de jonge mannen zich ermee bemoeide en de nieuwe buurvrouw mee troonde. Op het moment dat Cindy haar blik ving, stak ze haar hand groetend op, voor ze verder liep naar haar eigen huis, aan het begin van de straat.

De huisdeur gaf onmiddellijk mee. Vreemd, ze had het nachtslot er toch wel op gedraaid, zoals ze standaard deed als ze wegging, ook al was het maar voor een paar minuten? Eenmaal binnen merkte ze echter dat haar man Boris er al was, ongekend op dit vroege tijdstip.

‘Waar was je?’ was het eerste wat hij vroeg.

‘Boodschappen doen.’ Alsof ze het moest bewijzen hield Cindy het tasje voor hem omhoog.

‘Hm, die paar dingen hebben je dan aardig wat tijd gekost. Ik ben al zeker een halfuur thuis.’ Hij keek haar wantrouwend aan.

‘Waarom ben je zo vroeg?’ vroeg Cindy, zonder op zijn opmerking in te gaan. Boris zou haar voor gek verklaren als ze hem vertelde dat ze expres alles heel langzaam had gedaan omdat ze het thuis zo stil vond, wist ze.

‘Ik ga er zo weer vandoor. Er is onverwachts een pitch gepland, dus ik eet op de zaak. Ik ben alleen even thuisgekomen om een schoon overhemd aan te trekken, want daar was een kop koffie overheen gegaan. Als je nog langer weg was gebleven, had je me gemist,’ vertelde Boris. ‘Nou, ik ga weer. Ik weet niet hoe laat het wordt.’

Alsof dat iets nieuws was. Boris liep al in de richting van de deur, op het laatste moment hield hij zijn pas in, draaide zich om en plantte een vluchtige kus op haar wang. Een verplicht nummer wat hij bijna vergeten was, dacht Cindy wrang. Ze beet op haar lip om de opkomende tranen tegen te houden. Heel even had ze de blijde hoop gevoeld dat Boris speciaal voor haar vroeg naar huis was gekomen, omdat hij wist hoe moeilijk ze het momenteel had. Maar ze had kunnen weten dat de waarheid daar heel ver vandaan lag. Boris deed niet aan gevoelens, zeker niet aan onrealistische, zoals hij dat zelf noemde. Hij was praktisch ingesteld en nuchter, bijna op het harde af. Haar verdriet dat ze Mariska niet thuis hadden kunnen houden vond hij onzinnig.

‘Wees blij dat er instellingen zijn voor kinderen zoals zij. Dat is zowel voor haar als voor ons veel beter,’ had hij kortaf gezegd. ‘Ze zorgen daar uitstekend voor haar en kunnen haar meer bieden dan wij.’

Cindy wist ook wel dat het wonen in de zorginstelling voor Mariska het beste was wat ze voor haar konden doen, maar dat

maakte het verdriet en gemis niet minder. Boris scheen daar geen last van te hebben. Maar ja, hij was dan ook vrijwel nooit thuis. Hij merkte amper dat Mariska er niet meer was, dacht Cindy schamper bij zichzelf. Zij had tien jaar geleden haar baan opgezegd om zelf voor hun zowel lichamelijk als geestelijk gehandicapte dochtertje te kunnen zorgen, Boris was daarentegen veel meer gaan werken, alsof hij haar juist wilde ontvluchten. Het reclamebureau dat hij samen met een vriend had opgezet slokte al zijn tijd en aandacht op. Hij verdiende geld als water, maar was sindsdien nog maar een zeldzaam verschijnsel aan de huiselijke haard. Die huiselijke haard in de smalle straat beviel hem overigens al heel lang niet meer. Het was te klein en te armoedig naar zijn nieuwe maatstaven. Cindy had echter altijd geweigerd te verhuizen omdat ze Mariska niet uit haar vertrouwde omgeving wilde halen, iets waar Boris laatsluitend over zei dat ze daar toch geen benul van had.

Nu Mariska in de zorginstelling woonde, hield niets hem meer tegen om een groot, luxe huis te kopen, vreesde Cindy, al vroeg zij zich af waar ze dat voor nodig hadden met zijn tweeën. Een kind kwam er niet meer, dat wist ze zeker. Zij wilde het liefst hier blijven, in dit weliswaar kleine, maar knusse huisje en in de straat waar ze veel mensen kende en ze zich thuis voelde. Niet voor het eerst kwam de gedachte bij haar op dat Boris maar een huis voor zichzelf moest kopen, zonder haar. Er was toch niets meer over van de juichende verliefdheid van vroeger, iets wat haar steeds duidelijker werd nu het enige wat hen nog bond was weggefallen uit hun dagelijkse leven. Misschien moest ze dat gesprek maar eens met hem aangaan. Als hij tenminste eens wat langer thuis was dan slechts enkele minuten... Ze kon zich de tijd niet heugen dat ze een echt gesprek hadden gevoerd met elkaar.

Liesbeth Pieterse keek de snel weglopende Cindy fronsend na. Normaal gesproken was de vrouw, die ongeveer van haar leeftijd

was, veel vriendelijker. Er kon altijd wel een groet bij haar vanaf. Maar ach, ze zou wel haast hebben. Haar dochtertje was er deze keer niet bij, dus wellicht moest ze snel naar huis om de oppas af te lossen.

Omdat zij die ochtend om zeven uur was begonnen, zat de dienst van Liesbeth er om vijf uur op, toch was het al kwart over vijf voor ze de deur van het kinderdagverblijf achter zich dichttrok. Ze lette nu eenmaal nooit zo op de klok als ze met haar werk bezig was. Yvon, die eveneens de vroege dienst had deze week, was wel om klokslag vijf uur vertrokken, maar Liesbeth had het niet over haar hart kunnen verkrijgen om de huilende peuter die zich na een valpartij aan haar had vastgeklampt over te dragen aan een andere leidster. Ze had het kind gesust, de geschaafde knie verzorgd en het zielig snikkende meisje een verhaaltje voorgelezen tot ze gekalmeerd was.

‘Bedankt,’ zei Marijke, de hoofdleidster. ‘Ga nu maar gauw, het is al zo laat.’

‘Ach, ik hoef niet ver.’ Liesbeth grinnikte. ‘Dat is het voordeel als je in de straat woont waar je werkt.’

‘Maar je ouders komen toch eten? Je hebt dus vast nog genoeg te doen.’

Liesbeth sloeg met haar vlakke hand tegen haar voorhoofd.

‘Vergeten,’ bekende ze. ‘Je hoeft je overigens geen zorgen te maken dat ik het te druk heb. Barry is de kok bij ons thuis, zeker als we eters krijgen. Ik kan het gasten niet aandoen om ze mijn brouwsels voor te zetten.’

‘Geef mij zo’n man,’ wenste Marijke lachend. ‘Pieter is een schat, maar hij waagt zich nooit in de keuken.’

‘Daar heb ik Barry op geselecteerd. Tot morgen.’

‘Eet smakelijk en veel plezier vanavond,’ wenste Marijke haar nog toe.

Liesbeth rimpelde haar neus. Dat smakelijke eten kwam vast

wel goed, maar plezier? Ze hield van haar ouders, maar het waren geen mensen die de gezelligheid aanbrachten. Haar vader was een stille man die zich stevast op de achtergrond hield, haar moeder een zakelijk ingestelde, soms zelfs harde vrouw met een eigen mening die ze nooit onder stoelen of banken schoof. Ze had twintig jaar lang een eigen kledingzaak gehad, die ze vorige maand had verkocht omdat haar man met pensioen was gegaan.

‘Wij worden nu gestraft omdat ze zoveel vrije tijd over hebben. Ze zijn nog nooit zo vaak bij me geweest als de afgelopen maand,’ had haar zus Suzanne gisteren nog gezegd.

‘Misschien moeten we ze een cruise cadeau doen,’ had Liesbeth gegiecheld.

‘Een cruiseschip komt weer terug. Een vliegticket enkele reis is een beter plan,’ was Suzanne daarop ingegaan.

Liesbeth moest onwillekeurig aan die woorden denken op het moment dat ze binnenkwam en haar moeder meteen pinnig opmerkte dat ze laat was.

‘Je werk is op de hoek, dus je kunt je niet verschuilen achter de smoes van een file.’

‘Het was druk,’ verklaarde Liesbeth eenvoudig. Plichtmatig gaf ze haar beide ouders een kus.

‘Als je maar in de gaten houdt dat ze die extra tijd betalen,’ vond Ella Pieterse het nodig om op te merken.

‘Daar maak ik me niet druk om.’

‘Dan maken ze dus misbruik van je.’

‘Mam, hou op. Er was een kindje gevallen, dus ik heb haar getroost voordat ik naar huis ging. Daar hoef ik niet voor betaald te worden,’ zei Liesbeth kortaf. Ze wendde zich tot Barry. ‘Wat eten we?’

‘Je boft toch maar met een man die kookt,’ kwam Ella alweer, nog voordat Barry antwoord op deze vraag kon geven. ‘Je vader kan nog geen ketel water koken zonder dat het aanbrandt.’ Ze moest

hier zelf hard om lachen. Hubert lachte mee als de welbekende boer met kiespijn.

‘Dat heb ik dan van jou, pap.’ Liesbeth knikte haar vader toe. ‘We kunnen nu eenmaal niet allemaal perfect zijn.’

Ella leek de kleine hatelijkheid aan haar adres niet op te merken, maar Hubert wel. Hij zond Liesbeth een knipoogje van verstandhouding.

De tijd sleepte zich voort. Ella voerde zoals altijd het hoogste woord, waarbij de helft van haar zinnen uit kritiek op anderen bestond.

‘Je hebt blijkbaar nieuwe burens. Ze waren een busje aan het uitladen toen wij kwamen. Dat ding stond midden op de weg, we konden er niet eens langs en aangezien er hier in de straat weer eens geen parkeerplaats was, moesten we dat wel,’ zei ze afkeurend.

‘Heb je ze niet even geholpen?’ informeerde Liesbeth onschuldig, het antwoord wel wetend.

‘Natuurlijk niet. Je vader mag niet tillen met zijn slechte rug. Ik vond het behoorlijk asociaal dat ze de hele straat blokkeerden.’

‘Er zal langs de stoep geen plek geweest zijn,’ meende Barry zachtzinnig. ‘Je kan niet verwachten dat ze een straat verder parkeren om vervolgens met ieder meubelstuk en iedere doos de wijk door te slepen.’

‘Zij verwachten blijkbaar wel dat andere mensen op hen wachten.’

‘Waar maak je je druk om? Jullie hebben tegenwoordig toch tijd zat.’ Liesbeth stond op en begon het gebruikte serviesgoed op te stapelen. ‘Iedereen koffie?’ riep ze hard om de volgende misprijzende opmerking van haar moeder in de kiem te smoren.

In de keuken, wachtend op het moment dat de koffiemachine zijn werk had gedaan, staaarde ze uit het raam. Er hingen nog geen gordijnen in het huis van haar nieuwe overburens. In het licht van de lamp aan het plafond zag ze vier mensen rond de eettafel zitten, met daarnaast twee witte plastic tasje die waarschijnlijk van het

Chinese afhaalrestaurant om de hoek afkomstig waren. Zo te zien hadden ze het gezellig met elkaar. Gezelliger dan bij haar thuis. Liesbeth voelde een stevige hoofdpijn opkomen en ze masseerde haar slapen in een poging die te onderdrukken.

‘Waar blijf je met die koffie?’ klonk de schelle stem van Ella achter haar. ‘We zitten te wachten op je. Je weet dat ik er niet van hou om zo laat naar huis te gaan.’

‘Het komt eraan,’ zei Liesbeth, in het vooruitzicht dat het bezoek niet meer zo lang zou duren ineens een stuk opgewekter. Niet hartelijk, maar haar moeder bezat het zeldzame talent om het slechtste in haar naar boven te halen. De verstandhouding was over het algemeen altijd prima geweest, maar dat kwam vooral omdat er in het drukke, dagelijkse leven weinig onderling contact was. Sinds haar ouders niet meer werkten en te pas en te onpas op de stoep stonden, werd het haar wel eens te veel. Aan de andere kant was ze dankbaar dat ze haar beide ouders nog had, in tegenstelling tot veel van haar vriendinnen en kennissen. Ondanks alles zou ze hen niet willen missen.

Dat laatste besef zorgde ervoor dat het afscheid, een uur later, hartelijker verliep dan de begroeting aan het begin van de avond.

‘Dat hebben we ook weer gehad.’ Liesbeth nam naast Barry plaats op de bank. ‘Nu ga ik me eindelijk eens verdiepen in dat blad met trouwjurken.’

‘O ja, weet je dat zeker? Ik heb heel andere plannen met je.’ Barry trok het dikke tijdschrift uit haar handen en begon haar plagend te kietelen.

‘Hou op!’ Liesbeth kronkelde om los te komen. ‘Het wordt zo langzamerhand eens tijd dat we een definitieve trouwdatum vast gaan zetten. We hebben bijna genoeg gespaard.’

‘Het wordt een absolute topdag, ja, met alles erop en eraan wat je graag wilt. Beloofd,’ zei Barry plechtig. ‘Maar nu even niet. Morgen gaan we concreet plannen.’

Hij trok haar in zijn armen en bedekte haar mond met de zijne. Liesbeth sribbelde niet langer tegen. Ze waren al jaren aan het sparen voor hun grote dag omdat ze er een onvergetelijk feest van wilden maken. Die ene dag kon er ook nog wel bij, dacht ze met een klein lachje terwijl ze zich aan hem overgaf.

Marlayne, 36, leidt een eenzaam bestaan. Ze is misschien best toe aan een nieuwe relatie, maar had haar oog echt moeten vallen op iemand die veertien jaar jonger is?

Cindy's meervoudig gehandicapte dochtertje Mariska kan niet meer thuiswonen. Als haar man geen begrip lijkt te hebben voor haar verdriet, blijkt hun huwelijk niet bestand tegen deze crisis.

Liesbeth kan niet wachten om te trouwen met Barry. Maar ze zal wel moeten, want door strubbelingen met haar ouders en haar zieke zus, blijven er telkens obstakels opduiken die haar droombruiloft uitstellen.

Ze ontmoeten elkaar op een tuinfeest en blijken veel meer gemeen te hebben dan alleen de straat waarin ze wonen. Kunnen ze bij elkaar de steun vinden die ze bij anderen missen?

Olga van der Meer is een van de bekendste familieromanauteurs in Nederland. Ze brengt haar personages met veel inlevingsvermogen tot leven in situaties die voor velen herkenbaar zijn. Inmiddels verschenen van haar hand meer dan vijftig romans.

Z&K

ISBN 978 90 2055 285 0 NUR 344

9 789020 552850

www.romanserie.nl